

Lebo odplatou za hriech je smrť,

ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi

Rímskym 6:23

V tomto článku sa chceme pozrieť na šiestu kapitolu listu Rímskym spôsobom verš za veršom. Je to veľmi hutná kapitola. Zaznamenané sú v nej veľmi veľké a mocné pravdy. Trocha nezvyčajné bude, že sa najprv pozrieme na posledný verš a ten znie: „Lebo odplatou za hriech je smrť...“ (Rímskym 6:23).

Lebo odplatou za hriech je smrť...

Toto je veľmi veľká pravda, zhrnutá do jedného verša. „Odplata za hriech je smrť“ – to je Boží výrok, to je Boží rozsudok. Zastavme sa pri tomto verši z Rímskym 6:23 a opýtajme sa najprv, čo to je hriech a čo spôsobuje. Božie slovo hovorí, že hriech je prestúpením zákona (napr. 1. Jána 4:3). Hriechom je ďalej každá nepravosť (napr. 1. Jána 5:17). Ale ako vieme, že sme hrešili, že máme hriech alebo vinu pred svätým Bohom? Je to práve Boží zákon, ktorý odкрýva hriech ako taký, odkrýva aj naše hriechy v zmysle skutkov, myšlienok alebo postojov srdca. Božie slovo jasne hovorí, že odkryť hriech je jedna z funkcií zákona: „Ale hriech som nepoznal, iba skrze zákon. Lebo ani o žiadosti by som nebol vedel, keby nehovoril zákon nepožiadaš.“ (Rímskym 7:7). Celá siedma kapitola vyučuje o Božom zákone a o tom, ako sme na tom my. Takže práve skrze Boží zákon, ktorý Boh zjavil, je odkrytý náš hriech. Tento verš, Rímskym 7:7, už naznačuje, že problém je naša žiadosť. Keď Boh hovorí, že nepožiadaš o to a to, potom to a to urobiť nesmieš. Ak zákon hovorí „Nepožiadaš“ a spoznáme, že zlá žiadosť je v nás, tak vieme, že máme problém.

Božie slovo o tom hovorí ešte presnejšie, keď hovorí, že zdroj hriechu, zdroj tohto problému, je v našom vnútri: „Ale každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený, a potom žiadosť, keď počne, rodí hriech, a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť.“ (Jakub 1:14-15). Márna by bola naša snaha, keby sme sa snažili zvalovať vinu na naše okolie, na našu výchovu, na stav spoločnosti, na to, ako to s nami bolo v našom detstve, čo všetko zlé sme niektorí zažili. Niekoľko možno zažil veľa dobrého, ale niekto možno veľa zlého. Oblúbený pohľad tohto sveta je, že človek je v podstate dobrý, ale sa mu v živote stanú veci, ktoré majú naňho taký dopad, že potom tento človek vykoná zlo, ale vo svojej podstate je napriek tomu dobrý. Božie slovo má pre nás šokujúcu diagnózu. Hovorí, že to je práve naopak, že zlo vychádza z ľudského srdca,

lebo ľudské srdce je prevrátené. Aj keď človek koná nejaké dobro, pomerané ľudským metrom, tak stále nie je vyriešený hlavný problém, že zlo vychádza z ľudského srdca. Žiadosť vychádza z nás. Nie je to tak, že pokušenie prichádza len zvonku. Pokušenie prichádza aj z vnútra, z nás, zachvacujú nás zlé žiadosti a problém je v tom, že „táto žiadosť, keď počne, porodí hriech“. Čiže keď tejto zlej žiadosti dáme voľný priebeh, potom výsledkom je hriechy skutok, hriechy konanie alebo hriechy slová. No a výsledkom hriechy konania, hriechy skutkov, je smrť. Prečo? Pretože Božie slovo hovorí, že odplata za hriech je smrť (Rímskym 6:23).

Boží zákon odhaľuje ešte viac. Nestačí len nespáchať to, čo je zakázané, nevykonať to, čo nesmieme, ale Boží zákon hovorí, že treba splniť aj to, čo Boh od človeka očakáva, čo sa Bohu páči. Božie slovo to opisuje v Jakubovi takýmto spôsobom: „Kto teda vie dobre činiť a nečiní, má hriech.“ (Jakub 4:17). Takže, ak by si niekto chcel namýšľať, že je dobrý človek preto, že nikdy nezahol svojej manželke, že nikdy nebol tyran, ani vrah, ani zlostiník, ani násilník, nikdy sa neopíjal a neurobil všetky tie zlé veci, ktoré sú zakázané v Božom zákone, tak otázka pre neho je, či miloval svojho blížneho ako seba samého a či miloval Boha celou svojou silou, celou svojou dušou a celým svojím srdcom. A zrazu zistíme, že sme ďaleko od toho, aby sme naplnili Boží zákon.

Zdroj nášho problému je v našom srdci. Máme hriech, zhrešili sme. Aby sme neboli na pochybách, Božie slovo hovorí priamo, že „všetci zhrešili.“ Všetci, bez výnimky (Rímskym 3:23). V tej istej kapitole, vo verši 12, hovorí: „niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného“. Lahko nás obkľučuje predstava, že sú na tejto Zemi, na svete, aj dobrí ľudia. Áno, sú, ale len ak ich meriame ľudským metrom. Vieme, že sú manželia, ktorí milujú svoje manželky, a manželky, ktoré milujú svojich manželov a poddávajú sa im, a ich manželstvo môže byť pomerne pekné, harmonické, krásne a plné lásky. Majú vychované deti, rodina žije v láske a usporiadane, pracujú a žijú z práce svojich rúk. Netunelujú firmu či krajinu, neklamú na daniach, neokrádajú iných ľudí. Dokonca môžu robiť charitu a pomáhať susedom a vykonať veľa dobrých a pekných vecí. Keď sú však pomeraní Božím metrom, tak Božie slovo povie, že niet ani jedného, kto by činil dobro. Prečo? Lebo požiadavka Božieho zákona je obrovská: „Milovať blížneho ako seba samého a Boha celým srdcom a celou silou“. Keď nás Boh pomeria týmto metrom, tak sme všetci zhrešili a niet spravodlivého ani jedného. Niet ani jedného, kto by činil dobro a všetci sme veľmi vzdialení Božej sláve, čo bol pôvodný Boží cieľ, aby sme vošli do Božej slávy a žili spolu

s Bohom v jeho prítomnosti a sláve.

Takže je tu veľký problém a ten problém má aj svoj koreň. Ten koreň je v nás, je v ľudskom srdci. Ale prečo je to tak? Či nás nestvoril Boh? A či všetko, čo Boh stvoril, nebolo dobré a dokonalé? Nikdy nemôžeme obísť veľkú pravdu Božieho slova, že ľudia boli stvorení na počiatku ako prvý ľudský pár, ako dobrí a dokonalí, ako muž a žena, ale človek sa vzbúril voči Bohu. Hovorí o tom Božie slovo v piatej kapitole listu Rímskym, ktorá predchádza šiestej kapitole, a preto je pre nás dôležitá. Hovorí: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.“ (Rímskym 5:12).

Tým, že Adam zhrešil, pričom on reprezentoval v tej skúške celé ľudstvo, každý jeden jeho potomok a to je každý jeden z nás, lebo Adam je predok nás všetkých, sme zdedili jeho vinu. Ani sme ešte po našom fyzickom narodení nemuseli vykonať ani jeden svoj vlastný hriech a už o nás platí Boží súdny výrok „odplata za hriech je smrť“ preto, lebo zhrešil Adam a my nesieme jeho vinu tak, ako on je vinný. Sme rovnako vinní ako Adam, hovorí Božie slovo, ale tam to nekončí. Hovorí, že to nie je všetko. Po Adamovi sme zdedili nielen jeho vinu, ale aj hriešnu porušenosť. Rodíme sa pod mocou (vládou) hriechu. Hriechom sme porušení od narodenia, už od lona matky. Bez toho, aby sme zachádzali do podrobností, Božie slovo hovorí, že človek je hriešny od lona svojej matky. Dávid, veľký Boží muž, hovorí, že bol v hriechu počatý a je hriešny od lona svojej matky. Už z toho dôvodu, že nesieme Adamovu vinu, si zaslúžime odplatu, ktorou je smrť. Piata kapitola Rímskym to rozoberá podrobnejšie a ďalej hovorí, že do toho všetkého ešte vošiel Boží zákon.

Ako sme už spomenuli, Boží zákon odкрýva hriech. Keď hovorí „Nepožiadáš“ a zrazu vidím, že

žiadosť pri mne je, a že mám problém, a že ten problém vychádza z môjho srdca, tak pochopím, že treba riešiť nielen skutky, ktoré som napáchal, a ich dôsledky, ale treba v prvom rade riešiť moje srdce. Keď sme si povedali, čo to je hriech, a že odplata za hriech je smrť, tak si musíme povedať, akou odplatou je táto smrť. A opäť do tohto vnáša svetlo Božie slovo, ktoré ukazuje, že to nie je len to, že raz fyzicky zomrieme – toto všetci veľmi dobre vieme zo skúsenosti. Vieme, že ľudia na tejto Zemi zomierajú, a že nikto tu nebude navždy, takže vieme, že každý musí zomrieť. Ale to nie je celá výpoveď trestnoprávneho výroku „odplata za hriech je smrť“. Odkrýva to Božie slovo, ktoré učí, že smrť má tri roviny:

Prvá rovina smrti je duchovná smrť. To sa stalo Adamovi, keď zhrešil, keď sa vzoprel voči Bohu, keď sa vzbúril, keď neobstál v skúške. Predtým Boh Adamovi povedal, že ak by neposlúchol prikázanie nejest' zo stromu poznania dobrého a zlého, tak istotne zomrie. To sa aj presne naplnilo. Výraz „istotne zomrieš“ by sa z pôvodného jazyka dalo preložiť aj ako „zomierajúc zomrieš“. Prvá rovina smrti, duchovná smrť, nastúpila okamžite, lebo vidíme, že vzťah, ktorý Adam s Bohom mal, je okamžite narušený. Adam sa schováva pred Bohom, pred svojím Stvoriteľom a hanbí sa, pretože je nahý. Toto dedíme po Adamovi. Rodíme sa (prichádzame na svet) porušení hriechom. Božie slovo hovorí, že sme tak porušení, že sme pred Bohom duchovne mŕtvi. Je to veľmi dôležitá pravda o našom stave: rodíme sa mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch (Efezským 2:1). Mŕtvi, čo znamená, že mŕtvola nemôže mať vzťah. Keďže sme duchovne mŕtvi, tak nemôžeme Boha poznať a nemôžeme s ním mať vzťah. Nieže sme ranení hriechom, sme mŕtvi. Preto nás potom napríklad nemôžu neprekvapíť výroky Božieho slova, že „telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať“ (1. Korinským 2:14).

Druhá rovina smrti je fyzická smrť. Zo skúsenosti vieme, že raz musíme fyzicky zomrieť. Ale to nie je všetko. Zomierame od narodenia – zomierajúc zomierame. To tiež poznáme, keď chorľavieme, keď slabneme, keď ubúda z našich schopností a zručností.

Tretia rovina smrti je druhá smrť alebo večné zahynutie. Božie slovo hovorí nekompromisne: „ako je uložené ľuďom raz zomrieť a potom súd“ (Židom 9:27). Nielen, že musíme zomrieť fyzicky, ale ešte nás čaká Boží súd – a ten bude spravodlivý, lebo sudcom bude spravodlivý Boh. Tu sa už nemôžeme riadiť našimi skúsenosťami. V našej spoločnosti vymožitelnosť práva je veľmi malá, ale u Boha je vymožitelnosť práva dokonalá, je stopercentná. Každý jeden skutok bude spravodlivo potrestaný pred Bohom. Druhá smrť sa týka tých, ktorí počas svojho života neuverili v Ježiša Krista. Táto smrť je nazvaná aj ohnivé jazero alebo večné zatratenie, alebo večné utrpenie. O tom sa hovorí v Zjavení: „A smrť a peklo boli uvrhnuté do toho ohnivého jazera. Toto ohnivé jazero je tá druhá smrť.“ (Zjavenie 20:14; 21:8). To znamená, že fyzickou smrťou život alebo existencia človeka nekončí. Končí zemská existencia v zemskom tele. To, čo tvorí ľudské ja, našu osobu, našu identitu, existuje aj po fyzickej smrti, existuje aj vo večnosti. Keďže odplata za hriech je smrť a ľudská existencia pokračuje aj vo večnosti, potom táto smrť musí byť prítomná aj v pokračujúcej existencii. Preto to Písmo nazýva druhá smrť a vyjadruje ju opisne výrazmi: ohnivé jazero, večné utrpenie (večný oheň), večné zatratenie (2. Tesalonickým 1:9; Matúš 13:42+50, Matúš 25:41; Marek 9:44+46+48).

Stáva sa, že ľudia, ktorí majú trápenia a bolesti rôzneho druhu, žijú v predstave, že smrť pre nich bude vyslobodením z trápenia. Mnohí sa zaoberajú myšlienkami ako: „už aby som zomrel, aby som mal pokoj od tohto trápenia a bolesti“. Ale to je strašné klamstvo a strašný sebaklam. Lebo nevedia, do čoho idú. Nevedia, že ak nie sú zmierení s Kristom a nemajú dar večného života, tak idú do oveľa horšieho. Myslia si, že majú hrozné súženie, a že smrť je pre nich vyslobodením, avšak smrť im je len vstupenkou k súdu a bránou k ešte väčšiemu utrpeniu, ktoré potom už nikdy neprestáva, a tým je druhá smrť.

Darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi

Vidíme, že trestnoprávny výrok: „odplata za hriech je smrť...“ je hrozná a vážna vec, lebo keď vieme, že všetci sme zhrešili, tak vieme, že sme na tom veľmi, veľmi zle. Ale vďaka Bohu a jeho milosti, že verš Rímskym 6:23 má aj druhú polovicu a tou je: „...ale darom Božím z milosti je večný život v Ježišovi Kristovi.“ Prvá úžasná vec je, že napriek tomu, že viem, že mám veľký problém a veľkú vinu, tak sa zároveň dozvedám, že môžem dostať dar. Dar, to je niečo, čo je zadarmo. Na svete sme zvyknutí, že dostaneme dar, keď si ho zaslúžime. Toto je ale dar, ktorý si nezaslúžime, lebo sme neposlúchali a zaslúžili by sme si namiesto daru pravý opak, a tým je trest. Božie slovo hovorí, že keď sme v hriechoch, sme deti toho zlého – sme deti neposlušnosti.

Dar, o ktorom teraz hovoríme, je od Boha a je z milosti. Tým darom je večný život v Kristu Ježišovi. Mimo Ježiša Krista niet pre nás života. Život je len v ňom. Tento dar potom znamená, že je to úplný opak spomínaného trestnoprávneho výroku. Ak odplata za hriech je smrť vo všetkých troch rovinách, a síce smrť navždy, na večnosť, tak opak tohto je večný život. To znamená blaho, šťastie, láska, pravda, a predovšetkým spoločenstvo s Bohom na večné veky. Dostávame sa tak k otázke: Keď som hriešnik a čaká ma trest, ako môžem dostať tento dar? Božie slovo hovorí, že skrze Ježiša Krista môžeme byť očistení od svojich hriechov. A to je ten kľúč k večnému životu. Lebo ak smrť je odplatou za hriech, tak potom, ak budeme očistení od hriechu, trest nám už viac nehrozí.

V liste Židom 1:3 čítame o Pánovi Ježišovi Kristovi: „...učiniac si skrze samého seba očistenie od našich hriechov...“. Pán Ježiš Kristus nás môže očistiť od našich hriechov a Boh nám môže odpustiť naše hriechy. Čo teda mám ja činiť, aby som bol očistený, aby mi boli tie hriechy odpustené? Aby som bol zachránený od spravodlivého Božieho súdu, od Božieho hnevu a od trestu? Odpoveď je v Skutkoch 10:43, kde je o Pánovi Ježišovi napísané: „Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho.“ Čítame, čo treba urobiť. Ak som ten, ktorý seba rozpozna ako takého, ktorý má hriech, tak čo mám urobiť? Ak si prišiel k tomu poznaniu, že je to tak, potom sa pokor pred Bohom a čiň pokánie. To znamená: uznaj svoju vinu a svoju hriešnosť, vyznaj ju pred Bohom, ale aj uznaj a vyznaj, že existuje cesta záchrany, cesta očistenia od hriechov skrze Božieho Syna Ježiša

Krista, ktorého práve na to poslal, aby skrze neho bolo očistenie od hriechov. Uver a vyznaj túto vieru v Krista a na znamenie tejto viery sa daj aj pokrstiť. Božie slovo hovorí v Skutkoch 13:37-39 „ale ten, ktorého Boh vzkriesil, nevidel porušenia. Nech vám je teda známe, mužovia bratia, že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov, a od všetkého, od čoho ste v zákone Mojžišovom nemohli byť ospravedlnení, v ňom sa ospravedľňuje každý, kto verí.“ V týchto veršoch sa poodkrýva ďalšia pravda. Nielenže skrze Krista sme očistení od našich hriechov, ale skrze Krista dochádzame aj k spravodlivosti. Sme vyhlásení za spravodlivých, ako keby sme naplnili celý Mojžišov zákon, celý Boží zákon.

Vieme, že my sami sme nemohli naplniť zákon pre našu porušenosť hriechom, ale skrze Krista máme nielen odpustenie hriechov, ale sme aj očistení od hriechov. Skrze Krista dochádzame k ospravedlneniu, lebo Božie slovo hovorí, že Boh spravodlivosť počíta z viery, z viery v Ježiša Krista: „Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť.“ (Rímskym 4:5). Podobne je to opísané aj v Kolosenským 1:14 „v ktorom (v Ježišovi Kristovi) máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov“. Toto je veľká pravda, ktorej človek potrebuje uveriť. Ospravedlnenie – to je samostatná téma, a tej sme sa už na stránkach časopisu Solas veľakrát venovali. Rímskym 4:25 hovorí: „ktorý (Ježiš Kristus) bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.“ Či vidíme aj druhú polovičku diela spásy, ktoré bolo Ježišom Kristom v náš prospech vykonané? Nielen to, že naše hriechy boli zložené na Krista, keď na golgotskom kríži za ne zomieral, ale aj to, že on naplnil celý Boží zákon a Boh jeho spravodlivosť pripočítava nám, veriacim v Krista, a všetky naše hriechy jemu. Čo by sme my mohli ešte k tomu pridať? Aký skutok? Akú zásluhu? Alebo ako by sme si mohli potom ešte nejako spasenie odpracovať, keď všetko už urobil Kristus? Kde je aké odpykanie hriechov, kde aká ľudská spolupráca na diele spásy?

Ku Kristovmu dielu spásy už nie je možné nič pridať. To je to, čo nás pokoruje, že sa pred Bohom potrebujeme skloniť a priznať, že sme úplne nehodní a neschopní a v plnosti odkázaní na neho. Ostáva nám len vierou prijať celý dar – očistenie od hriechu a ospravedlnenie. Potom však, keď sme už raz Bohom ospravedlnení, tento výsledok je nezvratný: „... keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás. A tak teda je omnoho istejšie, že teraz, keď sme ospravedlnení jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu.“ (Rímskym 5:8-9) Potom už nás zákon nemôže odsúdiť, hriech nás nemôže odsúdiť, už nemôžeme dostať

večnú smrť ako odplatu za hriech. Po ospravedlnení nás už čaká večný život. Božie slovo to tak aj opisuje: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Ján 3:16). Veríš takýmto spôsobom, takouto vierou, v Ježiša Krista? Ak áno, nezahynieš. Ak veríš v to, čo vykonal na golgotskom kríži, máš večný život. Nie je to tak, že možno raz budeš mať večný život, ale už ho máš, lebo Boh už nebude merať tvoj život, ale sa pozrie na teba, a keď uvidí, že si odiaty do Kristovej spravodlivosti, povie: „spravodlivý, vojdí do večného života.“ (napr. Matúš 25:34). Evanjelium podľa Jána túto situáciu (skutočnosť) opisuje nasledovne: „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.“

Možné sú len dva výsledky: večné zatratenie alebo večný život. A to, čo o tom rozhoduje, je viera v evanjelium Ježiša Krista. Evanjelium je správa o tom, kto je Kristus, a čo vykonal (dosiahol) na golgotskom kríži. Urobil to raz a navždy a stačí uveriť. Je to viera, ktorá sa spolieha v otázke života a smrti len a len na Ježiša Krista. Viera je viac, než len intelektuálne presvedčenie – je to spoľahnutie sa na Kristovo dielo kríža a vytrvanie v tejto dôvere. Viera v Krista je tým, na čom postavím svoj život a viem, aká budúcnosť ma potom čaká: „Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ (Ján 5:24).

V liste Židom čítame, že: „A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ (Židom 9:27). A v Jánovi 5:24 čítame, že neprídeme na súd (neprídeme na odsúdenie, na súde nepadne odsudzujúci výrok). To znamená: Ak sme uverili v Ježiša Krista, ak sme v ňom ospravedlnení a máme očistenie hriechov skrze jeho krv, tak sa už odsúdenia obávať nemusíme. Prečo sa ho nemusíme obávať? Lebo súd už prebehol na Ježišovi Kristovi na golgotskom kríži. Súd za naše hriechy, odplata za moje hriechy (tou je smrť), ak verím v Krista, bola vyplatená Kristovi na golgotskom kríži. Preto sa už súdu a trestu nemusím obávať. Ján 6:40 to opisuje takto: „Lebo to je vôľa môjho Otca, ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň.“

Vidíme, že dielo spásy je vykonané, je hotové, je dokončené, je celé a môžeme ho prijať ako dar. Ak ho prijmem ako dar vierou, je to raz a navždy. Nič a nikto to nemôže zvrátiť preto, lebo Boh sa takto rozhodol a takto cestu spásy, cestu ospravedlnenia, stanovil. Vyriekol výnos, vyjadril svoju vôľu. Preto Kristus zomieral na kríži, a preto vstal z mŕtvych na tretí deň. Vstal pre naše ospravedlnenie (Rímskym 4:25). Týmto sme pokryli posledný verš šiestej kapitoly.